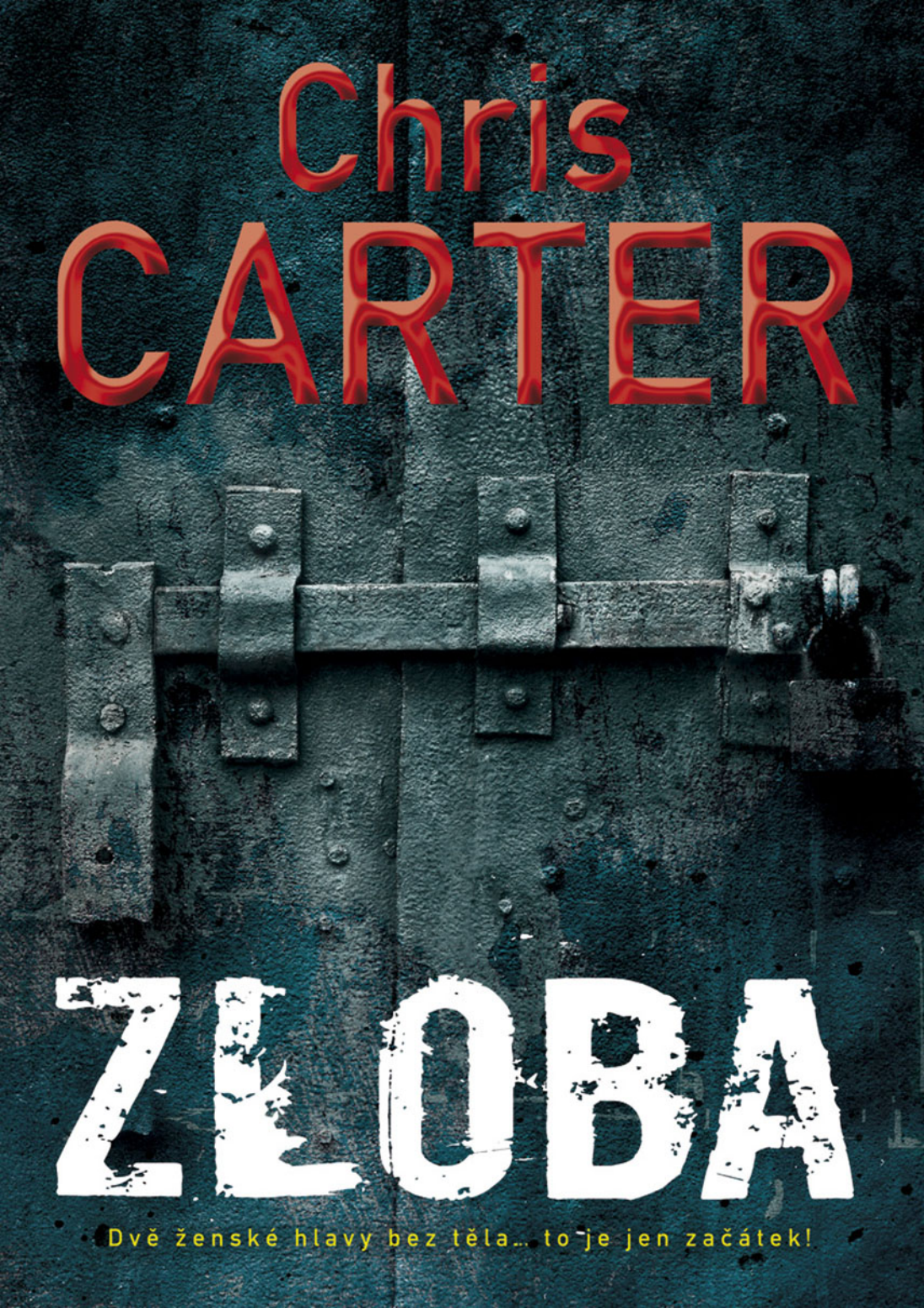

Chris
CARTER

ZLOBA

Dvě ženské hlavy bez těla... to je jen začátek!

ZLOBA

Chris
CARTER
ZLOBA

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *An Evil Mind*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, Great Britain, 2014)

přeložila © 2016 Jana Pacnerová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Waňkowská

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-403-4

Tento román se zásadně liší od všech mých předchozích knih hlavně tím, že je to můj první thriller, kde se většina zápletky a postav zakládá na skutečných faktech a lidech, s nimiž jsem se setkal za časů své praxe soudního psychologa.

Jména byla změněna z důvodů, které jsou nasnadě.

Rád bych věnoval tento román všem čtenářům, kteří se přihlásili do soutěže, jež probíhala ve Velké Británii o to, kdo se stane jednou z obětí v mém thrilleru, a obzvlášť vítězce Karen Simpsonové; žije v Jižním Walesu a je to skvělá holka. Doufám, že si knížku užijete.

Část I.
Ten nepravý

„Brýtro, šerife. Brýtro, Bobby,“ zavolala přes pult číšnice, baculatá brunetka s malým srdíčkem vytetovaným na levém zápěstí. Ani se nemusela dívat na hodiny, visící na stěně po její pravici. Věděla, že bude krátce po šesté ráno.

Každou středu bez výjimky přicházeli šerif Walton a jeho zástupce Bobby Dale do bufetu U Nory na odpočívadle kamionů na okraji Wheatlandu v jihovýchodním Wyomingu, aby si tu dali tradiční koláč. Povídalo se, že v bufetu U Nory se pečou nejlepší koláče v celém Wyomingu. Každý den v týdnu podle jiného receptu. Ve středu to byl jablečný koláč se skořicí, který měl šerif Walton nejraději. Dobře věděl, že první várka koláčů se vždycky vyndá z trouby úderem šesté, a chuť čerstvě upečeného koláče prostě nic nepřebije.

„Brýtro, Beth,“ opáčil Bobby a setřásal přitom deštovou vodu z bundy a kalhot. „Řeknu ti, venku se žení všichni čerti,“ dodal a třepal přitom nohou, jako by se počural.

Letní průtrže byly v jihovýchodním Wyomingu běžné, ale dnešní ranní bouře byla za celou sezonu nejsilnější.

„Brýtro, Beth,“ přidal se šerif Walton. Sundal si klobouk, osušil tvář a čelo kapesníkem a letmo se rozhlédl po bufetu. V tuhle ranní dobu, když venku zuřila taková průtrž, tu bylo daleko méně rušno než obvykle. Obsazené byly jen tři z patnácti stolů.

Nejbliž ke dveřím seděli muž a žena, asi pětadvacetiletí, a snídali lívance. Šerif odhadoval, že ten omšelý stříbrný Volkswagen Golf, zaparkovaný hned před bufetem, patří jim.

Sousední stůl obsadil mohutný, upocený muž s oholenou hlavou, který určitě vážil nejmín sto šedesát kilo. Množství jídla, co měl před sebou, by klidně zasytilo dva, možná i tři hladovce.

K poslednímu stolu u okna zasedl vysoký šedovlasý muž s huňatým podkovovitým knírem a křivým nosem. Předloktí měl pokrytá vybledlým tetováním. Už dosnídal a teď seděl opřený dozadu, pohrával si s balíčkem

cigaret a tvářil se zádumčivě, jako by měl před sebou velmi obtížné rozhodnutí.

Šerif Walton nepochyboval o tom, že ty dva velké nákladáky venku patří těmhle dvěma.

Na konci pultu seděl dobře oblečený muž, na pohled asi čtyřicetiletý; upíjel ze šálku černé kávy a pojídal koblihu s čokoládovou polevou. Vlasy měl krátké a pěkně udržované, plnovous elegantní a úhledně zastřižený. Listoval ranními novinami. Tomu určitě patří ten tmavomodrý Ford Taurus, co parkuje vedle bufetu, usoudil šerif Walton.

„Právě včas,“ mrkla na šerifa Beth. „Zrovna vyšly z trouby.“ Maličko pokrčila rameny. „Jako byste to nevěděl.“

Líbezná vůně čerstvě upečeného jablečného koláče s nádechem skořice už halila celý podnik.

Šerif Walton se usmál. „Dáme si jako obvykle, Beth.“ Posadil se k pultu.

„Hned to bude,“ opáčila Beth a zmizela v kuchyni. Za pár vteřin byla zpátky s dvěma obzvlášť velkými kusy koláče, z nichž stoupala pára, pokropenými smetanou s medem. Na talířích vypadaly jako vtělená dokonalost.

„Hmm...“ muž sedící na druhém konci pultu bojácně zvedl jeden prst, jako když kluk žádá učitele o dovolení promluvit. „Nezbyl ještě kousek toho koláče?“

„Jasně že zbyl,“ usmála se na něj Beth.

„V tom případě – mohl bych taky dostat jednu porci, prosím?“

„Jo, já taky,“ zavolal mohutný řidič kamionu od svého stolu a zvedl ruku. Už si olizoval rty.

„A já taky.“ Muž s podkovovitým knírem vrátil balíček cigaret do kapsy bundy. „Ten koláč safra dobře voní.“

„Taky dobře chutná,“ dodala Beth.

„Slovo ‚dobře‘ to ani zdaleka nevystihuje,“ obrátil se šerif Walton čelem ke stolům. „Uvidíte, co je to koláčový nebe.“ Zčistajasna vyvalil oči překvapením. „Do prkýnka,“ vydechl a vyskočil ze sedátka.

Šerifova reakce přiměla Bobbyho Dalea rychle se otočit celým tělem a sledovat šerifův pohled. Skrz velké okno hned za stolem, kde seděl mladý pár, uviděl reflektory pick-upu, ujíždějícího přímo na ně. Auto jako by bylo úplně neovladatelné.

„Co sakra...?“ vstával Bobby.

Všichni v bufetu se otočili k oknu a jako jeden muž se zatvářili šokovaně. Vůz se k nim blížil jako řízená střela a nejevil známky toho, že by

snad hodlal změnit dráhu nebo zpomalit. Do nárazu jim zbývaly dvě, možná tři vteřiny.

„VŠICHNI SE KRYJTE!“ zařval šerif Walton, ale ani nemusel. Všichni přítomní v restauraci už reflexivně vstávali a hnali se z cesty. Při téhle rychlosti pick-up prorazí průčelí bufetu a patrně se zastaví až v kuchyni, přičemž zničí všechno, co mu bude v cestě, a zabije každého, kdo se mu připlete pod kola.

V restauraci zavládl chaotický zmatek zoufalých výkřiků a pohybu. Všichni věděli, že prostě nemají dost času uhnout.

PRÁÁÁÁASK-BUM!

Ohlušující zvuk nárazu připomínal explozi, až se všem otřásla země pod nohama.

Šerif Walton vzhlédl jako první. Trvalo mu pár vteřin, než pochopil, že auto jakýmsi zázrakem neprojelo průčelím budovy.

Svraštil čelo a nechápal.

„Jste všichni v pořádku?“ zvolal nakonec šerif a v panice se přitom rozhlížel.

Ze všech koutů místnosti se ozýval mumlavý souhlas.

Šerif a jeho zástupce byli hned na nohou a řítili se ven. Všichni ostatní je v patách následovali. Déšť v posledních několika minutách ještě zesílil, lilo jako z konve a viditelnost byla silně omezená.

Čistě jen šťastnou náhodou vjel pick-up do hlubokého výmolu v zemi jen pár metrů před průčelím bufetu a to ho prudce stočilo doleva, takže minul restauraci o pouhých několik krůčků. Přitom škrábl zadek tmavomodrého Fordu Taurus, zaparkovaného venku, nakonec čelně narazil do boční přístavby, kde se nalézaly dvě toalety a skladiště, a tu úplně zničil.

„Do prkýnka!“ vydechl šerif Walton a cítil, jak mu srdce v hrudi buší jako zběsilé. Srážka proměnila pick-up v totálně znetvořený vrak a postranní budovu ve zbořeníště.

Šerif se přes sutiny dostal k nákladáčku jako první. Byl v něm jenom řidič – šedovlasý muž, na pohled něco pod šedesát, ale těžko se to dalo určit s jistotou. Šerif Walton ho neznal, ale byl si jistý, že tenhle pick-up v okolí Wheatlandu ještě nikdy neviděl. Byl to starý a zrezivělý Chevy 1500 z počátku devadesátých let bez airbagů, a i když měl řidič zapnutý bezpečnostní pás, náraz byl příliš prudký. Předek nákladáčku spolu s motorem byl napasovaný do kabiny řidiče. Palubní deska a volant přimáčkly

řidiči hrudník k opěradlu sedadla. Obličej měl zakrvácený, rozedraný střepeňmi skla z předního okna. Jeden střep protal muži hrdlo.

„Krucinál!“ procedil šerif Walton skrz zaťaté zuby, jak stál u řidičových dveří. Nemusel mu ani nahmatat pulz, aby pochopil, že muž nepřežil.

„Panebože!“ zvolala Beth roztřeseným hlasem jen pár krůčků za ním. Okamžitě se k ní otočil a zvedl ruce na znamení „stát“.

„Beth, nechod sem,“ nařídil rázným hlasem. „Vrať se dovnitř a zůstaň tam.“ Sklouzl pohledem k ostatním návštěvníkům bufetu, kteří se rychle blížili k havarovanému pick-upu. „Všichni se vraťte do bufetu. To je rozkaz. Celý tenhle prostor je teď uzavřený, slyšíte?“

Všichni se zastavili v pohybu, ale nikdo se neotočil k odchodu.

Šerif zapátral očima po svém zástupci a našel Bobbyho stát až vzadu, u Fordu Taurus. Výraz v jeho tváři vyjadřoval směsici šoku a strachu.

„Bobby,“ zavolal šerif Walton. „Zavolej sanitku a hasiče, *hned*.“

Bobby stál nehybně. Vypadal, jako by měl každou chvíli začít zvracet. Teprve teď si šerif uvědomil, že se Bobby vůbec nezdívá na něj ani na havarovaný pick-up. Upíral oči na Ford Taurus. Než vrazil do budovy toalet, škrábl nákladáček levou stranu zadku taurusu tak, až se otevřel zavazadlový prostor.

Zčistajasna se Bobby probral z transu a sáhl po pistoli.

„Nikdo ani hnout,“ zařval. Roztřeseně mířil střídavě na všechny přítomné. „Šerife,“ zavolal nejistým hlasem. „Na tohle byste se měl kouknout.“

O pět dní později

Huntington Park, Los Angeles, Kalifornie

Drobná tmavovlasá pokladní namarkovala poslední položku a vzhledla k mladíkovi stojícímu u pokladny.

„Dělá to třicet čtyři dolarů šedesát dva centů, prosím,“ pronesla věcně.

Muž dokončil ukládání nákupu do plastových tašek a pak jí podal kreditní kartu. Mohlo mu být nanejvýš jedenadvacet let.

Pokladní projela kartu přístrojem, pár vteřin počkala, kousla se do dolního rtu a pochybovačnými očima k muži vzhledla.

„Je mi líto, pane, tahle karta byla odmítnuta,“ vracela kartu.

Muž na ni zíral, jako by na něj promluvila cizí řečí.

„Cože?“ Sklouzl zrakem ke kartě, zarazil se a pak se vrátil očima k pokladní. „To musí být nějaký omyl. Určitě mi ještě na té kartě zbyl nějaký kredit. Nemohla byste to zkusit znovu, prosím?“

Pokladní nepatrně pokrčila rameny a projela kartu ještě jednou.

Uplynuly dvě vteřiny napětí.

„Je mi líto, pane, zase byla odmítnuta,“ vrátila mu kartu podruhé. „Nechtěl byste zkusit jinou?“

V rozpacích od ní kartu přijal a slabě zavrtěl hlavou. „Já jinou nemám,“ řekl stydlivě.

„Stravenky?“ zeptala se.

Další smutné zavrtění hlavou.

Dívka čekala a muž začal hledat po kapsách peníze. Našel pár dolarových bankovek a hrst čtvrtáků a měďáků. Poté, co rychle spočítal všechny drobné, se zarazil a omluvně se vrátil pohledem k pokladní.

„Promiňte. Chybí mi asi šestadvacet dolarů. Budu tu muset pár věcí nechat.“

Většinu jeho nákupu tvořily věci pro nemluvně – plenky, dvě sklenice dětských přesnídávek, plechovka sušeného mléka, balíček vlhčených

ubrousků a tubička masti proti opruzeninám. Zbytek bylo běžné zboží – chléb, mléko, vajíčka, trochu zeleniny, pár kusů ovoce a konzerva polévky – samé zboží v akci. Ničeho z věcí pro miminko se muž ani nedotkl, ale všechno ostatní vrátil.

„Mohla byste se podívat, kolik to dělá teď, prosím?“ zeptal se dívky za pokladnou.

„To je dobrý,“ řekl muž, stojící za ním ve frontě na pokladnu. Byl vysoký, s atletickou postavou, ostře tesanou hezkou tváří a vlídnými očima. Podal pokladní dvě dvacetidolarové bankovky.

Vzhledla k němu a sraстила čelo.

„To je na mě,“ kývl a pak oslovil mladíka. „Můžete si dát ten nákup zpátky do tašek. Já to platím.“

Mladík nechápavě opětoval jeho pohled a nenalézal slova.

„To nic,“ promluvil znovu muž a obdařil ho konejšivým úsměvem. „S tím si nedělejte starosti.“

Mladík, stále jako omráčený, sklouzl zrakem zpět k pokladní a potom znovu k vysokému muži.

„Mockrát vám děkuju, pane,“ řekl nakonec a napřáhl ruku; hlas se mu zadrhl v hrdle, oči se maličko zaleskly.

Muž mu potřásl rukou a konejšivě kývl hlavou.

„To bylo nejhezčí, co jsem tu kdy zažila,“ řekla pokladní, jakmile mladík posbíral svůj nákup a odešel. I ona měla v očích slzy.

Vysoký muž se na ni jen usmál.

„Myslím to vážně,“ pokračovala. „Pracuju u pokladny v tomhle supermarketu už skoro tři roky. Viděla jsem spoustu lidí, co nemají dost peněz na zaplacení, spousta lidí musí vracet zboží, ale ještě nikdy jsem nezažila, aby někdo udělal to, co teď vy.“

„Každý potřebuje tu a tam trošku pomoci,“ opáčil muž. „To není žádná hanba. Dneska jsem pomohl já jemu, on možná jednou pomůže někomu jinému.“

Dívka se usmála a do očí jí opět vhrkly slzy. „To je pravda, že každý potřebujeme tu a tam pomoci, ale problém je, že jen málokdo je ochotný pomáhat. Zvláště kdyby kvůli tomu měl sáhnout do vlastní kapsy.“

Muž s ní mlčky souhlasil.

„Vás už jsem tady viděla,“ dodala pokladní, když markovala těch několik málo položek tvořících mužův nákup. Dohromady to dělalo devět dolarů čtyřicet devět centů.

„Bydlím tady poblíž,“ podal jí desetidolarovku.

Na okamžik se zarazila a zadívala se mu do očí. „Já jsem Linda,“ ukázala na svou jmenovku a podala mu ruku.

„Robert,“ odvětil muž a rukou potřásl. „Těší mě.“

„Poslouvejte,“ vracela mu drobné, „tak mě něco napadlo. V šest mi končí směna. Když bydlíte poblíž, třeba bychom mohli zajít někam na kafe?“

Muž kratičkou chvilku váhal. „To by bylo fakt hezké,“ odpověděl posléze. „Ale bohužel dneska večer odlétám. Mám první dovolenou po...“ Zarazil se a přimhouřil oči kamsi do prázdna. „Ani si nepamatuju, kdy jsem měl naposled dovolenou.“

„Ten pocit znám,“ řekla trochu zklamaně.

Muž posbíral nákup a znovu pohlédl na pokladní.

„Co kdybych vám zavolal, až se vrátím, asi za deset dní? Třeba bychom mohli jít na to kafe potom.“

Vzhledla k němu a na rtech jí vytanul slabý úsměv. „To bych ráda.“ Rychle mu načmárala na papírek své číslo.

Jen co muž vyšel ze supermarketu, zazvonil mu v kapse bundy mobil.

„Detektiv Robert Hunter, vraždy speciál,“ ohlásil se.

„Roberte, jste ještě v Los Angeles?“

Byla to kapitánka divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru Barbara Blakeová. Právě ona nařídila Hunterovi a jeho partákovi, detektivu Carlosi Garciovi, aby si vzali dvoutýdenní volno po velmi náročném a vyčerpávajícím vyšetřování série vražd.

„Momentálně ano,“ opáčil Hunter skepticky. „Odlétám večer, kapitánko. Proč?“

„Fakt moc nerada to dělám, Roberte,“ odušila kapitánka a zněla v tom upřímná lítost. „Ale musíte za mnou přijít do kanceláře.“

„Kdy?“

„Hned teď.“

3

V poledním provozu trvala Hunterovi dvanáctikilometrová cesta autem z Huntington Parku k ředitelství losangeleské policie v centru Los Angeles něco přes tři čtvrtě hodiny.

Divize loupeží a vražd (DLV) se nalézala ve čtvrtém patře slavné budovy policejní správy na West 1st Street a tvořil ji jednoduchý velký otevřený prostor napěchovaný psacími stoly detektivů – žádné vetché přepážky, které by je oddělovaly, ani pošetilé čáry na podlaze, vymezující pracovní prostor. Na pohled i zvukově to připomínalo pouliční trh v neděli ráno, samý pohyb, šum a pokřik, zaznívající ze všech koutů.

Kancelář kapitánky Blakeové byla až na konci hlavní kanceláře detektivů. Dveře byly zavřené – což s ohledem na panující hluk nebylo nic neobvyklého –, ale stažené byly i žaluzie na obrovském vnitřním okně vedoucím do kanceláře, a to bylo nepochybně špatné znamení.

Hunter začal zvolna kličkovat mezi lidmi a stoly.

„Hele, co tady sakra děláš, Roberte?“ zeptal se detektiv Perez. Vzhlédl od obrazovky počítače, právě když se Hunter prodíral mezi jeho a Hendersonovým psacím stolem. „Já myslel, že máš být na dovolené?“

Hunter kývl. „To taky jsem. Večer odlétám. Jen si jdu předtím v rychlosti pokecat s kapitánkou.“

„Odlétáš?“ zatvářil se Perez překvapeně. „To zní hustě. Kam máš namířeno?“

„Na Havaj. Poprvé v životě.“

Perez se usmál. „Hezky. Teď zrovna bych si takový výlet na Havaj taky dal líbit.“

„Mám ti přivést náhrdelník lei, nebo havajskou košili?“

Perez se zašklebil. „Ne, ale kdyby se ti povedlo propašovat v kufru pár těch havajských tanečnic, tak si je rád vezmu. Můžou mi předvádět na posteli hula hop klidně každý večer. Víš, jak to myslím?“ přikyvoval, jako by myslel každické slovo vážně.

„Sny může mít každý,“ odvětil Hunter, pobavený energickým Perezovým pokyvováním.

„Tak si to tam užij, chlače.“

„To teda užiju,“ slíbil Hunter a šel dál. Zastavil se před kapitánčinými dveřmi a instinkt a zvědavost ho přiměly naklonit hlavu ke straně a nakouknout oknem – nic. Skrz žaluzie nebylo vidět. Dvakrát zaklepal.

„Dále,“ zavolala kapitánka Blakeová z druhé strany hlasem pevným jako obvykle.

Hunter otevřel dveře a vstoupil.

Kancelář Barbary Blakeové byla prostorná, jasně osvětlená a panoval v ní vzorný pořádek. Jižní stěnu pokrývaly regály, napěchované dokonale uspořádanými vázanými knihami s barevně koordinovanými hřbety. Severní zeď patřila zarámovaným fotografiím, diplomům a čestným uznáním – vše tvořilo symetrický celek. Východní stěnu tvořilo od podlahy až ke stropu panoramatické okno s vyhlídkou na South Main Street. Přímo před kapitánčiným psacím stolem s dvojitou trnoží stála dvě kožená křesla.

Kapitánka Blakeová stála u panoramatického okna. Dlouhé vlasy, černé jako uhel, měla elegantně upravené do drdolu, připichnutého dvěma dřevěnými čínskými jídelními tyčinkami. Na sobě měla hedvábnou bílou blůzu, zastrčenou do elegantní tmavomodré úzké sukně. Vedle ní stála štíhlá a velmi pohledná žena, v ruce šálek kávy, z níž stoupala pára, oblečená do konzervativního černého kostýmu. Na pohled jí bylo málo přes třicet, měla dlouhé, rovné blond vlasy a tmavomodré oči. Vypadala jako někdo, kdo je za normálních okolností zcela klidný v každé situaci, v níž se ocitne, ale na držení její hlavy bylo cosi trochu úzkostlivého.

Když Hunter vstoupil do kanceláře a zavřel za sebou dveře, otočil se k němu vysoký a štíhlý muž, jenž seděl v jednom z křesel, rovněž oděný ve střízlivém tmavém obleku. Bylo mu něco kolem pětapadesáti, ale těžké pytlíky pod očima a masité, ochablé líce, s nimiž působil také poněkud psím dojmem, mu přidávaly nejméně deset let. Řídká kštice šedých vlasů, které mu ještě zbývaly na hlavě, byla úpravně sčesaná za uši.

Zaskočený Hunter se zastavil a přimhouřil oči.

„Nazdar, Roberte.“ Muž vstal. Jeho od přírody chraplavý hlas, jemuž léta kouření nepřidala, zněl překvapivě silně na člověka, který vypadal, jako by už několik dní nespál.

Hunter na něj pár vteřin upíral pohled, pak jím přešel k blondýně a nakonec ke kapitánce Blakeové.

„Promiňte mi to, Roberte,“ mírně naklonila hlavu a pak její pohled ztvrdl jako skála a zabodl se do muže naproti Hunterovi. „Jednoduše se tu asi před hodinou objevili bez ohlášení. Ani neměli tu slušnost, aby zavolali, krucinál,“ vysvětlovala.

„Znovu se omlouvám,“ promluvil muž klidným, ale autoritativním tónem. Rozhodně šlo o člověka zvyklého vydávat rozkazy, jež se bez odmítnutí plní. „Vypadáš dobře.“ To platilo Hunterovi. „Ale na druhé straně, to ty vždycky, Roberte.“

„Ty taky, Adriane,“ odvětil Hunter nepřesvědčivě, přistoupil k muži a potřásl mu rukou.

Adrian Kennedy byl šéfem Národního centra pro analýzu násilných trestných činů (NCANTČ) při FBI a také tamního Útvaru behaviorální analýzy – specializovaného oddělení FBI, poskytujícího podporu národním i mezinárodním bezpečnostním orgánům podílejícím se na vyšetřování neobvyklých či sériových násilných trestných činů.

Hunter dobře věděl, že pokud to není absolutně nevyhnutelné, Adrian Kennedy nikdy nikam necestuje. Nyní koordinoval většinu operací NCANTČ ze své velké kanceláře ve Washingtonu, ale nebyl kariérní byrokrat. Kennedy začínal v mládí u FBI a rychle se ukázalo, že má obrovské vůdcovské schopnosti. Také se mohl pyšnit vrozenou schopností motivovat lidi. To nezůstalo bez povšimnutí a velmi záhy byl přidělen k prestižnímu útvaru ochrany prezidenta Spojených států. Dva roky poté zhatil pokus o atentát na prezidenta tak, že se vrhl do dráhy kulce, jež měla zabít nejmocnějšího muže na světě; obdržel za to nejvyšší projevy uznání a děkovný dopis od prezidenta osobně. Několik let nato, v červnu 1984, bylo oficiálně zřízeno Národní centrum pro analýzu násilných trestných činů. Potřebovalo ředitele, někoho, kdo by byl rozený vůdce. V čele seznamu stálo jméno Adriana Kennedyho.

„Tohle je zvláštní agentka Courtney Taylorová,“ ukázal Kennedy na blondýnu.

Přistoupila blíž a potřásla Hunterovi rukou. „Moc mě těší, detektive Huntore. Hodně jsem o vás slyšela.“

Hlas Taylorové zněl neuvěřitelně svůdně, snoubil se v něm jakýsi něžný holčičí tón s téměř odzbrojující mírou sebevědomí. Navzdory jemným ručkám byl její stisk pevný a věcný, jako stisk obchodnice, která právě uzavřela velkou smlouvu.

„Taky je mi potěšením,“ opáčil Hunter zdvořile. „A doufám, že něco z toho, co jste slyšela, nebylo úplně špatné.“

Plaše, ale upřímně se na něj usmála. „Nic z toho nebylo špatné.“

Hunter se opět obrátil ke Kennedymu.

„Jsem rád, že jsme tě stihli dřív, než jsi odjel na dovolenou, Roberte,“ řekl Kennedy.

Hunter nic.

„Jedeš někam, kde je hezky?“

Hunter upřeně hleděl Kennedymu do očí.

„Určitě je to zlé,“ pronesl nakonec. „Protože vím, že nejsi z těch, co si potrpí na sladké řečičky. Taky vím, že je ti absolutně ukradené, kam jedu na dovolenou. Tak co kdybychom těch keců nechali? O co jde, Adriane?“

Kennedy okamžik mlčel, jako by si musel pečlivě promyslet odpověď, než ji nakonec pronese.

„O tebe, Roberte. Jde tu o tebe.“

Hunterova pozornost se na krátkou chvíli upřela na kapitánku Blakeovou; když se jejich oči střetly, pokrčila omluvně rameny.

„Moc mi toho nepověděli, Roberte, ale podle toho mála, co vím, to vypadá, že byste si to měl poslechnout.“ Vrátila se ke svému stolu. „Radši ať vám to vysvětlí oni.“

Hunter se zahleděl na Kennedyho a čekal.

„Co kdyby ses na to posadil, Roberte?“ nabídl mu Kennedy jedno z křesel.

Hunter se ani nehnul.

„Klidně postojím, děkuju.“

„Kávu?“ Kennedy ukázal na přístroj na výrobu espresa, který měla kapitánka Blakeová stát v koutě.

Hunterův pohled ztvrdl.

„Tak dobrá, fajn.“ Kennedy zvedl obě ruce na znamení kapitulace a současně přitom téměř nepostřehnutelně kývl na zvláštní agentku Taylorovou. „Jdeme na to.“ Vrátil se na své místo.

Taylorová odložila šálek s kávou, postoupila kupředu a zastavila se těsně vedle Kennedyho křesla.

„Tak jo,“ začala. „Před pěti dny, kolem šesté hodiny ráno, dostal pan John Garner infarkt, když jel autem po rychlostní silnici 87, těsně u městečka jménem Wheatland v jihovýchodním Wyomingu. Netřeba dodávat, že ztratil nad svým pick-upem kontrolu.“

„Tehdy ráno silně přšelo a pan Garner jel v nákladáčku sám,“ dodal Kennedy a pak pokynul Taylorové, aby pokračovala.

„Vy už to možná víte,“ navázala Taylorová. „Ale silnice 87 vede z Montany až do jižního Texasu a je jako většina amerických dálnic – pokud řečený úsek neprochází něčím, co se považuje za minimálně zalidněnou oblast nebo oblast s vysokým rizikem nehod, nejsou tam žádná svodidla, vysoké obrubníky, vyvýšené dělicí ostrůvky uprostřed... *nic*, co by vozidlu zabránilo sjet z vozovky kterýmkoli směrem.“

„Úsek, o kterém mluvíme, nespadá do oblasti s minimální populací ani do kategorie vysokého rizika nehod,“ poznamenal Kennedy.

„Bylo to štěstí,“ pokračovala Taylorová. „Anebo smůla, záleží na úhlu pohledu, že pan Garner dostal infarkt, právě když projížděl kolem malého bufetu na odpočívadle kamionů, který se jmenuje U Nory. Upadl za volantem do bezvědomí a jeho vůz sjel ze silnice, přejel zatravněnou plochu a mířil rovnou na bufet. Podle svědků směřoval nákladáček pana Garnera přímo do průčelí restaurace.

V tu ranní dobu a kvůli průtrži mračen, která právě zuřila, bylo v bufetu jen deset lidí – sedm zákazníků plus tři zaměstnanci. Mezi zákazníky byli místní šerif a jeden z jeho zástupců.“ Odmlčela se, aby si odkašlala. „V poslední vteřině se muselo něco stát, protože pick-up pana Garnera drasticky změnil kurz a o pár krůčků restauraci minul. Technici z dopravního došli k závěru, že vůz vjel do hlubokého výmolu pouhých pár metrů předtím, než se ocitl u bufetu, a to způsobilo, že se volant prudce stočil doleva.“

„Pick-up narazil do přilehlé budovy s toaletami,“ ozval se Kennedy. „I kdyby pan Garner nezemřel na infarkt, zabila by ho srážka.“

„A teď,“ Taylorová zvedla pravý ukazováček, „přijde první zvrat. Jak nákladáček pana Garnera minul bufet a mířil k budově se záchodky, škrtnul o modrý Ford Taurus, zaparkovaný hned vedle. Auto patřilo jednomu zákazníkovi z bufetu.“

Taylorová se odmlčela a sáhla po své aktovce, položené u stolu kapi-tánky Blakeové.

„Pick-up pana Garnera vrazil do zadku taurusu tak prudce, až se otevřel zavazadlový prostor,“ pronesl Kennedy.

„Šerifovi to uniklo,“ vystřídala ho zase Taylorová. „Protože jak běžel ven, myslel v první řadě na to, aby poskytl první pomoc řidiči a pasažérům v pick-upu, pokud by tam nějací byli.“

Sáhla do aktovky a vyndala barevnou fotografii 20x28 centimetrů.

„Ale jeho zástupce si všiml,“ ohlásila. „Jak vyběhl ven, postřehl něco v kufru taurusu.“

Hunter čekal.

Taylorová udělala krok kupředu a podala mu fotografii.

„V tom kufru uviděl tohle.“

Národní výcviková akademie FBI, Quantico, Virginie 4236 kilometrů od Los Angeles

Zvláštní agent Edwin Newman stál už deset minut v kontrolní místnosti vazebních cel v suterénu jedné z několika budov, tvořících nervové centrum Akademie FBI. Přestože na východní stěně bylo zavěšeno mnoho monitorů vnitřního uzavřeného televizního okruhu, upíral veškerou pozornost jen na jeden jediný.

Newman nepatřil mezi frekventanty akademie. Po pravdě řečeno, šlo o velmi zkušeného a zdatného agenta z Útvaru behaviorální analýzy, který ukončil výcvik už před víc než dvaceti lety. Newman pracoval ve Washingtonu a před čtyřmi dny zvlášť podnikl cestu do Virginie, jen aby vyslechl nového vězně.

„Pohnul se vůbec za poslední hodinu?“ zeptal se Newman operátora místnosti, který seděl u velkého ovládacího pultu naproti stěně s monitory.

Operátor zavrtěl hlavou.

„Kdepak, a dokud světla nezhasnou, ani se nepohne. Jak už jsem vám říkal, tenhle chlap je jako mašina. Nikdy jsem nic takového nezažil. Od té doby, co ho sem před čtyřmi dny přivezli, neporušil rutinu ani jednou. Spí naznak, kouká do stropu, ruce sepnuté na břicho – jako mrtvola v rakvi. Jak zavře oči, už se nepohne – žádné cukání, převrácení, neklid, škrábání, chrápání, ani se v noci neprobouzí a nechodí čurat, vůbec nic. Jasně, občas vypadá vydešeně, jako by kurva neměl zdání, proč tu je, ale většinou spí jako člověk, co nemá na světě jedinou starost a chrní si v té nepohodlnější posteli, co se dá za peníze koupit. A jedno mi věřte...“ ukázal na obrazovku, „... to tahle postel není. Je to zatraceně nepohodlný kus dřeva s matrací tenkou jak papír.“

Newman se poškrábal na křivém nose, ale neříkal nic.

Operátor pokračoval.

„Ten chlap má v sobě snad švýcarské hodinky, podle toho, jak jsou přesné. Nekecám. Jdou mu na minutku.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Newman.

Operátor se nosově uchechtl. „Každé ráno, přesně v 5.45, otevře oči. Žádný poplach, žádný hluk, žádné rozsvěcení světel, žádný budíček a žádný agent mu nevráží do cely, aby ho budil. Prostě to dokáže sám od sebe. Ve tři čtvrtě na šest – *bing* – je vzhůru.“

Newman věděl, že vězni odebrali všechnu osobní majetek. Neměl u sebe hodinky ani jiný ukazatel času.

„Jak otevře oči,“ pokračoval operátor, „civí do stropu přesně pětadevadesát vteřin. Ani o vteřinu víc, ani o vteřinu míň. Můžete se kouknout na záznamy a časy z posledních tří dnů, jestli chcete.“

Newman nereagoval.

„Po pětadevadesáti vteřinách,“ dodal operátor, „vstane z postele, odbude si svoje na latríně a pak zuchne na podlahu a začne dělat kliky a po nich sklapovačky – obojí v sériích po deseti. Jestli ho nikdo nevyruší, udělá padesát sérií s minimálním odpočinkem – navíc neheká, nefuní a nešklebí se, jen čiré odhodlání. Snídani mu přinesou někdy mezi půl sedmou a sedmou. Pokud ještě nemá docvičeno, pokračuje, dokud není hotový, teprve pak si sedne a v klidu se nají. A sní všechno a nestěžuje si. Aťsi mu dáme na táč sebevčetnější kejdou. Potom ho odvedou k výsledku.“ Otočil se k Newmanovi. „Předpokládám, že ho vyslýcháte vy.“

Newman neodpověděl, nekývl ani nezavrtěl hlavou. Jednoduše dál zíral na monitor.

Operátor pokrčil rameny a pokračoval v popisu.

„Když ho přivedou zpátky do cely, ať už je kolik chce hodin, pustí se znovu do cvičení – dalších padesát sérií kliků a sklapovaček.“ Uchechtl se. „Jestli jste zapomněl počítat, je to jeden tisíc od každého každý den. Když je hotový, pokud ho neodvedou k dalšímu výsledku, dělá přesně to, co vidíte zrovna teď na obrazovce – sedne si na postel, zkrříží nohy, civí před sebe do zdi a nejspíš se modlí nebo medituje nebo co. Ale nikdy nezavře oči. A musím vám říct, že je to kurva strašidelné, jak jenom civí do zdi.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Newman.

„Přijde na to,“ opáčil operátor. „Každý den má povolenou jednu návštěvu sprchy, ale čas sprchování se vězňům mění den ode dne. Však to znáte. Jestli pro něj přijdeme, když zírá do zdi, jednoduše se probere

z transu, sleze z postele, dostane pouta a jde do sprchy – žádné nářky, nebrání se, nehádá se. Když se vrátí, hned si zase sedne na postel a začne znovu civět do zdi. Pokud ho nevyruší nic, civí na tu stěnu, dokud v půl desáté nezhasnou světla.“

Newman kývl.

„Ale včera,“ dodal operátor, „čistě jen ze zvědavosti nechali světlo svítit o pět minut déle.“

„Nechte mě hádat,“ řekl Newman. „Nic se nezměnilo. Přesně v půl desáté si lehl, znovu zaujal pozici ‚mrtvola v rakvi‘ a usnul, světlo nesvětlo.“

„Přesně tak,“ potvrdil operátor. „Jak jsem řekl, je jako stroj, přesný jak švýcarské hodinky.“ Odmlčel se a obrátil se k Newmanovi. „Já nejsem žádný expert, ale podle toho, co jsem viděl za poslední čtyři noci a čtyři dny, je tenhle chlap po psychické stránce učiněná kurva pevnost.“

Newman neříkal nic.

„Nechci překračovat meze, ale... mluvil vůbec u některého výsledku?“

Newman dlouhou chvíli nad otázkou uvažoval.

„Ptám se proto, že vím, jak to chodí. Jestli takovýhle speciální vězeň nepromluví po třech dnech výslechu, pak začne VIP zacházení, a všichni víme, jak je to tvrdé.“ Operátor se instinktivně podíval na hodinky. „No, už jsou to tři dny, a jestli má VIP zacházení začít, už bych o tom věděl. Takže hádám – že mluvil.“

Newman ještě několik vteřin pozoroval obrazovku a pak kývl. „Včera večer poprvé promluvil.“ Konečně odvrátil pohled od nástěnného monitoru a vrátil se jím k operátorovi. „Řekl šest slov.“

Hunter si prohlížel fotografii, kterou mu podala zvláštní agentka Courtney Taylorová, a cítil, jak se mu srdce v hrudi rozbíhá rychleji a jak se mu tělem šíří nával adrenalinu. V tichosti uplynulo několik vteřin, než konečně zvedl oči od snímku a zabloudil jimi ke kapitánce Blakeové.

„Viděla jste to?“ zeptal se.

Kývla.

Hunterův zrak se vrátil k fotografii.

„Očividně,“ Kennedy zase vstal, „pick-up pana Garnera narazil o zadek Fordu Taurus dost prudce, aby nejen uvolnil dveře zavazadlového prostoru, ale taky převrhl tu chladicí tašku.“

Na fotografii byla velká chladicí taška piknikového stylu, převržená na bok v zavazadlovém prostoru taurusu. Vysypaly se z ní velké kostky ledu, které se rozkutálely na všechny strany. Většina ledu byla karmínově zbarvená čímsi, co mohla být jediné krev. To však bylo podružné. Huntera plně upoutalo něco jiného – dvě uříznuté hlavy, které byly nepochybně uložené v chladicí tašce, dokud se při nehodě nepřevrhla. Obě hlavy patřily ženám: jedna byla blond – dlouhé vlasy; jedna bruneta – krátký klubkový účes. Obě hlavy byly odříznuté od těla při úpatí šíje. Podle toho, co Hunter mohl pozorovat, řezy působily čistě – zkušně.

Hlava blondýny ležela na levé tváři, dlouhé vlasy jí zakrývaly většinu obličej. Hlava brunetky se zato odkutálela od tašky a s pomocí několika kostek ledu se zaklínila takovým způsobem, že týlem ležela na podlaze zavazadlového prostoru a tvář byla jasně viditelná. A nad tím se Hunterovi zatajil dech. Zranění v jejím obličejí šokovala víc než samotná dekapitace.

Tři malé zamčené kovové visací zámečky hrubě a surově protínaly v nepravidelných rozestupech kůži obou rtů, takže jí držely ústa zavřená, ale ne úplně neprodyšně. Jemné rty, pokryté zaschlou krví, dosud vypadaly napuchle, což nasvědčovalo tomu, že jí visací zámky rozervaly maso, když byla ještě naživu. Oči byly odstraněny. Oční důlky měla

prázdné. Jen dvě černé díry, vyplněné zaschlou krví, jež stékala i po lících a vytvářela šílený, tmavě rudý efekt blesku.

Neměla pokožku stařeny, ale odhadnout jen podle obrázku její věk bylo prakticky nemožné.

„Tu fotografii pořídil šerif Walton hned pár minut po nehodě,“ pronesl Kennedy, přistoupil k Hunterovi a zastavil se vedle něj. „Jak se prve zmínila agentka Taylorová, snídal to ráno v bufetu. Nikdo se ničeho ani nedotkl. Jednal rychle, protože věděl, že déšť začne velmi brzy ničit důkazy.“

Taylorová sáhla do aktovky, vyndala další fotografii a podala ji Hunterovi.

„Tuhle pořídili technici,“ vysvětlovala. „Museli jet až z Cheyenne, což je jen asi hodina cesty, ale když si přidáte zdržení, shromažďování týmu a vypravování na cestu, dorazili tam až asi čtyři hodiny po nehodě.“

Na této nové fotografii byly umístěné obě hlavy vedle sebe, obličejem nahoru, stále v kufru taurusu. Na obličejích blondýny byla přesně stejná zranění jako na brunetčině. I v tomto případě bylo téměř nemožné odhadnout věk druhé ženy.

„Jejich oči byly v té tašce?“ zeptal se Hunter, aniž odtrhl zrak od snímku.

„Ne,“ odvětila Taylorová. „Nic jiného v té chladicí tašce nebylo.“ Pohlédla na Kennedyho a pak znovu na Huntera. „A nemáme zdání, kde by mohla být jejich těla.“

„A to není všechno,“ dodal Kennedy.

Hunter zvedl oči od snímku k muži od FBI.

„Jakmile byly ty zámky z jejich rtů odstraněny,“ vysvětloval Kennedy a ukazoval přitom na fotografii, „zjistilo se, že obě měly vytrhané všechny zuby.“ Efektivně se odmlčel. „A vyříznuté jazyky.“

Hunter zůstal zticha.

„Jelikož nemáme těla,“ ujala se znovu slova Taylorová, „a v důsledku toho ani otisky prstů, můžeme se jen dohadovat, že pachatel jim odstranil zuby a možná i oči, aby nedošlo k identifikaci, ale už jen čirá brutalita zranění, způsobených oběma obětem...“ odmlčela se a zvedla pravý ukazováček, aby zdůraznila svá slova, „... *před smrtí*, nám sděluje něco jiného. Ten, kdo je zabil, si to užíval.“ Posledních několik slov vyslovila tak, jako by právě odhalovala velké tajemství. Znělo to trochu blahosklonně.

Kennedy udělal grimasu a současně vrhl na Taylorovou ostrý pohled, protože věděl, že neříká nikomu v místnosti nic, co by už nevěděl. Přestože Robert Hunter nepatřil k Národnímu centru pro analýzu násilných

restných činů FBI ani k Útvary behaviorální analýzy, byl nejlepším analytikem profilů, s jakým se kdy Kennedy setkal. Poprvé se pokusil naverbovat Huntera k FBI už před mnoha lety, když si poprvé přečetl Hunterovu doktorskou práci nazvanou *Pokročilá psychologická studie trestné činnosti*. Hunterovi bylo tenkrát teprve třidvacet let.

Práce udělala na Kennedyho a pak i na ředitele FBI tak velký dojem, že se stala v NCANTČ povinnou četbou a zůstala jí doposud. Od té doby a v průběhu let se Kennedy pokusil naverbovat Huntera do svého týmu několikrát. Nedokázal pochopit, že Hunter chtěl být raději detektivem ve Zvláštní divizi vražd Losangeleského policejního sboru, než aby nastoupil k nejpokročilejšímu útvaru stopování sériových vrahů v USA, nejspíš i na světě. Pravda, věděl, že Hunter je vrchním detektivem Útvary ultránásilných trestných činů, zvláštního útvaru, vytvořeného Losangeleským policejním sborem k vyšetřování vražd a sériových vražd, při nichž pachatel projevil nepřekonatelnou surovost anebo sadismus, a Hunter byl v tom, co dělal, nejlepší. Počet pachatelů, které dopadl, to potvrzoval, ale přesto mu FBI mohla nabídnout mnohem víc než losangeleská policie. Hunter však nikdy neprojevil ani za mák zájmu stát se federálním agentem a odmítal všechny nabídky, které mu Kennedy a jeho nadřízení předložili.

„Zajímavý případ,“ vrátil Hunter snímky Taylorové. „Ale FBI a NCANTČ už vyšetřovaly tuny podobných případů... některé ještě znepokojivější. Tohle není zrovna velká novinka.“

Proti tomu Kennedy ani Taylorová nic nenamítali.

„Mám za to, že neznáte totožnost žádné z obou obětí,“ dodal Hunter.

„Přesně tak,“ odvětil Kennedy.

„A říkals, že se hlavy našly ve Wyomingu?“

„To je taky pravda.“

„Nejspíš uhádneš, na co se zeptám teď, vid’?“ zeptal se Hunter.

Vteřina váhání.

„Jestliže nevíme, kdo jsou oběti,“ kývla Taylorová, „a jejich hlavy se našly ve Wyomingu, tak co děláme v Los Angeles?“

„A proč jsem tady já?“ dodal Hunter a letmo se podíval na hodinky. „Za pár hodin mi letí letadlo a ještě musím balit.“

„Jsme tady, a vy jste tady, protože federální vláda Spojených států potřebuje vaši pomoc,“ opáčila Taylorová.

„Ale prosím vás,“ ušklíbla se kapitánka Blakeová. „Chcete nám tady přednášet vlastenecké bláboly? To myslíte vážně?“ Vstala. „Moji detekti-

vové nasazují životy za město Los Angeles a následně za tuto zemi den co den. Takže buďte tak laskavá a vůbec s tím nezačínajte, zlatíčko.“ Probodla Taylorovou pohledem, kterým by se daly tavit kovy. „Ony ty kecy opravdu na někoho zabírají?“

Taylorová vypadala, jako by se chystala něco odpovědět, ale Hunter se vložil do řeči o vteřinku dřív.

„Potřebuje mě? Proč?“ oslovil Kennedyho. „Nejsem agent FBI a vy máte vyšetřovatelů, že je ani nespočítáte, ani nemluvě o oddílu soudních psychologů.“

„Žádný z nich není tak dobrý jako ty,“ prohlásil Kennedy.

„Lichotky vám tady nebudou nic platné,“ podotkla kapitánka Blakeová.

„Já nejsem přes profily, Adriane,“ ozval se Hunter. „To přece víš.“

„Proto tě vlastně nepotřebujeme, Roberte,“ odtušil Kennedy; na okamžik se zarazil a pak pokynul Taylorové. „Povězte mu to vy.“

Kennedyho tón způsobil, že Hunterovi maličko zacukalo pravé obočí. Otočil se k agentce Taylorové a čekal.

Taylorová si špičkami prstů zastrčila vlasy za uši a pak začala.

„Ten Ford Taurus patřil jednomu ze zákazníků, co tehdy ráno v bufetu snídali. Podle řidičského průkazu se jmenuje Liam Shaw, narozený třináctého února 1968 v Madisonu, stát Tennessee.“ Taylorová se odmlčela, vteřinu Huntera pozorovala a snažila se postřehnout jakékoli známky toho, že jméno poznává. Žádné se neprojevíly.

„Podle řidičského průkazu?“ opakoval Hunter a přeskakoval pohledem mezi Taylorovou a Kennedym. „Takže máte pochybnosti,“ spíš konstatoval, než se zeptal.

„Jméno odpovídá,“ prohlásil Kennedy. „Všechno vypadá úplně legálně.“

„Ale stejně máte pochybnosti,“ přitlačil Hunter.

„Problém je...“ ozvala se tentokrát Taylorová. „Že všechno vypadá úplně legálně, pokud jdeme maximálně čtrnáct let nazpátek. Předtím...“ Slabě zavrtěla hlavou. „Nepodařilo se nám najít absolutně nic o Liamu Shawovi, narozeném třináctého února 1968 v Madisonu, stát Tennessee. Jako by předtím vůbec neexistoval.“

„A soudě podle toho, jak jste mě pozorovala, když jste zmínila jeho jméno,“ navázal Hunter, „jste hledala známky toho, že je budu znát. Proč?“

Taylorová se zatvářila uznale. Vždycky byla velice hrdá na svůj pokerový obličej, na to, jak dokáže pozorovat lidi tak, že si toho nevšimnou, ale Hunter v ní četl jako v knize.

Kennedy se usmál. „Říkal jsem vám, že je dobrý.“

Taylorová jako by poznámku vůbec nevnímala.

„Pan Shaw byl na místě zatčen šerifem Waltonem a jeho zástupcem,“ sdělovala. „Ale šerif Walton také záhy pochopil, že narazil na něco, s čím si on a jeho malé oddělení jednoduše nedokážou poradit. Poznávací

značky taurusu byly z Montany, tudíž šlo o jurisdikci dvou států. Oddělení šerifa z Wyomingu tedy nemělo jinou možnost, než povolat nás.“

Odmlčela se a zalistrovala v obsahu své aktovky, až našla další dokument.

„A teď je tu druhý zvrat v příběhu,“ pokračovala. „Taurus není registrovaný na jméno pana Shawa. Je registrovaný na jistého pana Johna Williamse z New Yorku.“

Podala dokument Hunterovi.

Hunter se na list papíru, který obdržel, sotva podíval.

„Překvapení, překvapení,“ ozval se Kennedy. „Na té adrese, kde je auto registrované, žádný John Williams nebydlí.“

„John Williams je docela běžné jméno,“ poznamenal Hunter.

„Moc běžné,“ souhlasila Taylorová. „Jen v New Yorku jich žije asi pátá část set.“

„Ale pana Shawa máte ve vazbě, ne?“ zeptal se Hunter.

„Přesně tak,“ potvrdila Taylorová.

Hunter pohlédl na kapitánku Blakeovou, stále trochu nechápavě. „Takže máte pana Shawa, který je zřejmě z Tennessee, dvě neidentifikované ženské hlavy a auto s espézetkou z Montany, které je registrované na nějakého pana Williamse z New Yorku.“ Pokrčil rameny. „Má původní otázka pořád platí – proč jste v Los Angeles? A proč já jsem tady, místo abych doma balil?“ Ještě jednou se podíval na hodinky.

„Protože pan Shaw nechce mluvit,“ odvětila Taylorová hlasem dosud klidným.

Hunter se na ni na dvě vteřiny upřeně zahleděl.

„A jak to má souviset s mou otázkou?“

„Sdělení agentky Taylorové není na sto procent přesné,“ vložil se do řeči Kennedy. „Máme pana Shawa ve vazbě čtyři dny. Převezli ho k nám den poté, co byl zatčen. Je zadržený v Quantiku. Přidělil jsem případ agentce Taylorové a agentu Newmanovi.“

Hunter na vteřinku zalétl zrakem k Taylorové.

„Ale jak řekla agentka Taylorová...“ pokračoval Kennedy, „... pan Shaw odmítá vypovídat.“

„No a?“ přerušila ho trochu pobaveně kapitánka Blakeová. „Odkdy to FBI brání vytáhnout i přesto z lidí informace?“

Kennedy se pichlavou poznámkou nedal vyvést z míry.

„Během včerejšího večerního výslechu,“ pokračoval, „pan Shaw konečně poprvé promluvil.“ Odmlčel se a přistoupil k velkému oknu ve východní stěně. „Řekl jen šest slov.“

Hunter čekal.

„Řekl: *„Budu mluvit jen s Robertem Hunterem.“*“

Hunter zůstal nehybný. Ani nemrkl. Výraz jeho tváře se nezměnil. Jestliže na něj Kennedyho slova nějak zapůsobila, nedal to ničím najevo.

„Určitě nejsem jediný Robert Hunter v Americe,“ promluvil nakonec.

„Určitě nejsi,“ souhlasil Kennedy. „Ale my jsme si taky jistí, že pan Shaw mluvil o tobě, o nikom jiném.“

„Jak to, že jste si tak jistí?“

„Kvůli tónu jeho hlasu,“ odvětil Kennedy. „A jeho držení těla, sebejistotě, vyjadřování... vlastně kvůli všemu. Analyzovali jsme tu nahrávku nespočetněkrát. Vždyť víš, jak to děláme, Roberte. Víš, že mám lidi, co mají výcvik, aby přečetli sebemenší výmluvná znamení, poznali sebeslabší změnu intonace, identifikovali signály řeči těla. Tenhle chlap byl sebejistý. Nezaváhal. Žádné obavy. Nic. Byl si jistý, že budeme vědět, o kom mluví.“

„Můžete se na tu nahrávku podívat, jestli chcete,“ nabídla Taylorová. „Mám tady kopii.“ Ukázala na aktovku.

Hunter mlčel.

„Právě proto jsme si říkali, že bys třeba mohl znát to jméno,“ pokračoval Kennedy. „Ale na druhé straně, měli jsme podezření, že Liam Shaw je stejně jenom smyšlený pseudonym.“

„Zkusili jste Tennessee, odkud má tenhle pan Liam Shaw pocházet?“ zeptala se kapitánka Blakeová. „Možná existuje nějaký Robert Hunter odtamtud.“

„Ne, nezkoušeli,“ odpověděla Taylorová. „Nebylo třeba. Jak řekl ředitel Kennedy, pan Shaw si byl příliš jistý sám sebou. Věděl, že hned pochopíme, o kom přesně mluví.“

Kennedy se ujal slova. „Jen co jsem to jméno uslyšel, věděl jsem, že může mít na mysli jen jednoho člověka. Tebe, Roberte.“

„Máte tu nahrávku?“ zeptal se Hunter.

„Mám,“ odušila Taylorová. „Mám taky fotografii pana Shawa.“ Vytáhla z aktovky poslední fotografii a podala ji Hunterovi.

Hunter na snímek velmi dlouho mlčky hleděl. Ani tentokrát výrazem tváře či řečí těla nic neprozradil. Až pak se zhluboka nadechl a jeho zrak se střetl s pohledem Kennedyho.

„To si ze mě děláte srandu.“

Muž, který si říkal Liam Shaw, seděl na lůžku v malé cele, umístěné hluboko pod zemí – v pátém podzemním podlaží nenápadné budovy v komplexu Akademie FBI v Quantiku, stát Virginie. Nohy měl zkřížené pod tělem, ruce volně sepnuté, položené v klíně. Oči byly otevřené, ale nedal se v nich postřehnout žádný pohyb, jen mrtvý, napůl vyžděšený, napůl nejistý pohled, upřený přímo před sebe na prázdnou zeď. Po pravdě řečeno, vůbec se u něj nedal zpozorovat žádný pohyb. Ani mírné zavrtění hlavou, ani cukání palců či prstů, ani drobné posunutí nohou pod tělem, ani poposedávání či kývání tělem, nic kromě nevyhnutelné fyzické motorické reakce v podobě mrkání.

V této pozici setrval už hodinu, jenom civěl do zdi, jako by bylo možné, že bude-li do ní zírat dost dlouho, zázrakem se přenese někam jinam. V nohách už měl mít správně křeče. Chodidla mu měla mravenčit tisíce jehliček. Šiji měl mít ztuhlou nehybností, ale přesto působil spokojeně a nevystresovaně, jako by seděl ve vlastním luxusním obývacím pokoji.

Naučil se téhle technice už dávno. Trvalo mu mnoho let, než si ji osvojil, ale teď už dokázal prakticky zbavit svůj mozek většiny myšlenek. Uměl snadno odblokovat zvuky a stát se slepým vůči všemu, co se dělo kolem něj, přestože měl oči dokořán otevřené. Byl to jakýsi meditační trans, který povznášel jeho mysl na téměř nadpozemskou úroveň; především si tím však zachovával duševní sílu. A věděl, že to je přesně to, co momentálně potřebuje.

Od včerejšího večera ho agenti přestali obtěžovat. To ale věděl předem. Chtěli, aby mluvil, ale on prostě nevěděl, co říct. Vyznal se v policejních procedurách dost na to, aby tušil, že žádné vysvětlení, které jim poskytně, nepostačí, ani kdyby bylo pravdivé. V jejich očích už byl vinen bez ohledu na to, co řekl nebo neřekl. Také mu bylo jasné, že není zadržen obyčejnou policií nebo oddělením šerifa, nýbrž že byl předán FBI, čímž se situace nesmírně zkomplikovala.

Věděl, že brzy musí něco prozradit, protože metody výslechu se změní. Cítil to. Vycítil to z tónu hlasu obou vyšetřovatelů.

Hezká blondýna, která si říkala agentka Taylorová, byla přívětivá, okouzlující a zdvořilá, kdežto ten velký chlap s křivým nosem, co si říkal agent Newman, byl mnohem agresivnější a popudlivější. Typická týmová hra „na hodného a zlého policajta“. Avšak už se začínala projevovat jejich frustrace, způsobená jeho naprostým odhodláním zachovat mlčení. Šarm a zdvořilost se chýlily ke konci. To se ukázalo při posledním výslechu.

A pak dostal nápad, a s ním se dostavilo jméno:

Robert Hunter.

Hunter se nakonec ocitl zpátky ve svém bytě, aby si sbalil zavazadla, ale letadlo, do kterého nastoupil o pouhé dvě hodiny později, nebylo to, v němž měl rezervovanou letenku na Havaj.

Soukromý tryškáč Hawker zaroloval na startovací dráhu a obdržel povolení ke startu z kontrolní věže Van Nuysova letiště.

Hunter seděl v zadní části letadla, v ruce velký šálek černé kávy. Jeho zaměstnání mu vlastně neumožňovalo moc často cestovat, a když už, pak obvykle jezdil autem. Absolvoval už několik linkových letů, ale tentokrát se poprvé ocitl v soukromém tryškáči a musel uznat, že to na něj udělalo dojem. Interiér letadla byl stejnou měrou přepychový jako praktický.

Kabina měřila necelých sedm metrů na délku a něco přes dva metry na šířku. Bylo v ní osm pohodlných sedadel z krémové kůže, rozestavěných jednotlivě, z každé strany uličky čtyři, každé s vlastní elektrickou zásuvkou a mediálním systémem. Všech osm sedadel se dalo otočit o 360 stupňů. Úsporné stropní LED osvětlení dodávalo kabině příjemnou, svěží atmosféru.

Agentka Taylorová seděla přímo před Hunterem a tukala do laptopu, položeného na vyklápěcím stolku před ní. Adrian Kennedy zaujal místo po Hunterově pravici, přes uličku od něj. Od chvíle, kdy vyšli z kanceláře kapitánky Blakeové, celou dobu telefonoval.

Letadlo se hladce vzneslo a rychle vystoupalo do letové výšky 9000 metrů. Hunter nespouštěl oči z modré, bezmračné oblohy za oknem a zápasil s množstvím myšlenek.

„Takže,“ Kennedy konečně přestal telefonovat a vložil mobil do kapsy saka. Otočil si sedadlo tak, aby byl čelem k Hunterovi. „Povídej mi ještě o tom chlapíkovi, Roberte. Kdo to je?“

Taylorová přestala psát na laptopu a zvolna si otočila sedadlo k oběma mužům.

Hunter ještě chvíli upíral zrak na modrou oblohu.

„Je to jeden z nejinteligentnějších lidí, co jsem kdy poznal,“ odpověděl nakonec. „Člověk s obrovským sebeovládáním a sebekontrolou.“

Kennedy a Taylorová čekali.

„Jmenuje se Lucien, Lucien Folter,“ pokračoval Hunter. „Nebo se tak aspoň jmenoval, když jsem ho znal. Seznámil jsem se s ním první den na Stanfordově univerzitě. Bylo mi šestnáct.“

Hunter vyrůstal jako jedináček dělnických rodičů v Comptonu, skrovné čtvrti na jihu Los Angeles. Jeho matka prohrála boj s rakovinou, když mu bylo teprve sedm. Otec se už nikdy neoženil a musel vykonávat dvojí zaměstnání, aby uživil dítě jako osamělý rodič.

Hunter se odjakživa lišil. Už v dětství jako by jeho mozek zpracovával problémy rychleji, než se dařilo všem ostatním. Škola ho nudila a frustrovala. Osnovy šesté třídy zvládl za necelé dva měsíce a jen tak, aby měl co dělat, přečetl veškeré učebnice pro nižší střední školu. Potom se zeptal ředitele školy, zda by mu nedovolil složit závěrečné zkoušky pro sedmý a osmý ročník. Z čiré zvědavosti a zájmu mu to ředitel dovolil. Hunter všechno zvládl na jedničku.

Tehdy se ředitel rozhodl oslovit Losangeleskou školskou radu; po další baterii zkoušek a testů byl Hunter ve věku dvanácti let přijat na Mirmanovu školu pro nadané žáky.

Ale ani osnovy speciální školy nestačily na zpomalení jeho pokroků.

Ve čtrnácti letech už proplul osnovami Mirmanovy střední školy z angličtiny, dějepisu, matematiky, biologie a chemie. Čtyři roky střední školy se mu zhustily do dvou a v patnácti maturoval s vyznamenáním. S doporučením od všech svých učitelů byl Hunter přijat k individuálnímu studiu na Stanfordovu univerzitu.

V devatenácti letech už měl Hunter odpromováno z psychologie – *summa cum laude* – a ve třidvaceti získal titul Ph.D. ze soudní psychologie a biopsychologie.

„Říkal jste, že byl váš spolubydlící?“ zeptala se Taylorová.

Hunter kývl. „Od prvního dne. První den na vysoké mi přidělili pokoj na koleji.“ Pokrčil rameny. „Luciena ubytovali ve stejném pokoji.“

„Kolik vás na pokoji bylo?“

„Jen my dva. Malé pokoje.“

„Taky měl jako hlavní předmět psychologii?“

„Přesně tak.“ Hunterův pohled se vrátil k obloze za oknem a paměť ho začala odnášet do dávných dob. „Byl to hodný kluk. Vůbec jsem nečekal, že ke mně bude tak milý.“

Taylorová svažila čelo. „Jak to myslíte?“

Hunter znovu pokrčil rameny. „Byl jsem o hodně mladší než všichni kolem. Nikdy jsem nebyl velký sportovec, nechodil jsem do fitka ani jsem se fakticky nevěnoval žádným fyzickým aktivitám. Byl jsem hodně hubený a rozpačitý, dlouhé vlasy, a oblékal jsem se tenkrát jinak než většina ostatních. Po pravdě řečeno, byl jsem magnet na šikanu. Lucienovi bylo tehdy skoro devatenáct, miloval sport a pravidelně posiloval. Takový typ kluka, co měl obyčejně druhé Vánoce, když narazil na někoho, jako jsem byl já.“

Podle Hunterova zevnějšku a postavy by nikdo nikdy nehádal, že v mládí byl hubený a rozpačitý kluk. Vypadal, jako by býval typický středoškolský frajer. Možná dokonce i kapitán fotbalového nebo zápasnického mužstva.

„Ale on ne,“ pokračoval Hunter. „Po pravdě řečeno, právě díky němu mě netrápili tolik jako jinde. Stali se z nás nejlepší kamarádi. Když jsem začal chodit do fitka, pomáhal mi s posilováním a dietou a vůbec.“

„A jaký byl v běžném životě?“

Hunter věděl, že Taylorová má na mysli Folterovy vnitřní povahové vlastnosti.

„Nebyl žádný násilník, pokud se ptáte na tohle. Vždycky byl klidný. Vždycky se ovládal. Což bylo dobře, protože prát se rozhodně uměl.“

„Ale právě jste řekl, že nebyl žádný násilník,“ namítla Taylorová.

„To je pravda.“

„Ale taky jste naznačil, že jste ho viděl, jak se rve.“

Nepatrné kývnutí. „Viděl.“

Oči a zkrivené rty Taylorové kladly němou otázku.

„Existují jisté situace, ze kterých neuniknete, aťsi jste sebevíc klidná nebo pohodová,“ odpovídal na ni Hunter.

„Jako třeba?“ naléhala Taylorová.

„Pamatuju si, že jsem viděl Luciena při rvačce jen jednou,“ vysvětloval Hunter. „A fakt se z toho snažil dostat bez použití pěstí, ale nepovedlo se to.“

„Jak to?“

Hunter pokrčil rameny. „Lucien se o víkendu seznámil v baru s jednou holkou a celý večer si povídali. Pokud vím, o nic víc nešlo. Nebyl žádný sex ani líbání, vlastně nic špatného, jen pár skleniček, trochu flirtu a tuncy smíchu. V pondělí po víkendu jsme se vraceli večer z knihovny, když nám zastoupili cestu čtyři kluci, všichni hodně urostlí. Jeden z nich byl ‚velice naštvaný‘ expřítel té dívky. Zřejmě to nebylo tak dlouho, co se

rozešli. Lucien tedy odjakživa byl velice výřečný. Jak se říká: Uměl by prodat Eskymákům ledničku. Zkusil se z té situace vymluvit. Řekl, že ho to mrzí, že nevěděl, že má ta dívka přítele nebo že se právě rozešli. Říkal, že kdyby to věděl, nikdy by ji neoslovil a tak dále. Jenže ty kluky to nezajímalo. Řekli, že si nepřišli pro omluvu. Přišli mu dát přes hubu a tečka.“

„A co se dělo potom?“ zeptala se Taylorová.

„Nic moc. Až do té doby jsem nikdy nic takového neviděl. Prostě se na něj vrhli. Já? I když jsem byl hubeňour, nehodlal jsem se jen tak koukat, jak mého kamaráda mlátí čtyři neandertálci, ale nestihl jsem se skoro ani hnout. Celé to skončilo za deset... patnáct vteřin, nanejvýš. Vlastně bych vám nedokázal dopodrobna popsat, co se dělo, ale Lucien byl rychlý... po pravdě řečeno, až moc rychlý. Než se kdo nadál, byli ti čtyři na zemi. Dva měli zlomené nosy, jeden asi tři nebo čtyři zlomené prsty a ten čtvrtý genitálie vykopnuté až někam do krku. Když jsme byli odtamtud pryč, zeptal jsem se Luciena, kde se to naučil.“

„A co vám řekl?“

„Nějak se z toho vykecal. Říkal, že koukal na spoustu filmů o bojových uměních. O jednom jsem se u Luciena poučil – že nemělo smysl z něj páčit odpověď, když vám ji dát nechtěl. Tak jsem to prostě nechal tak.“

„Říkal jste, že byl hodně výřečný,“ pronesla Taylorová zpěvavě. „No, za posledních pár dní toho moc nenamluvil.“

„Kdy jsi ho viděl naposled?“ zeptal se Kennedy.

„Ten den, co jsem převzal doktorský diplom,“ vysvětloval Hunter. „Na vysoké jsem promoval rok před ním.“

Taylorová věděla z Hunterova životopisu, že vystudoval zrychleně i vysokou školu, kde zhustil čtyři roky do tří.

„Ale zůstal jsem na Stanfordu,“ dodal Hunter. „Nabídli mi druhé stipendium, abych si mohl udělat doktorát. Tak jsem to přijal. Lucien a já jsme spolu bydleli na pokoji ještě rok, do jeho promoce. Potom ze Stanfordu odešel.“

„Zůstali jste ve styku?“

„Zůstali, ale ne moc dlouho,“ potvrdil Hunter. „Udělal si po promoci pár měsíců volna. Nějaký čas cestoval a pak usoudil, že se chce vrátit na univerzitu. Taky si chtěl udělat doktorát.“

„Vrátil se na Stanford?“

„Ne. Šel na Yale.“

„Connecticut?“ podivila se Taylorová. „To je až na východním pobřeží.“

Proč tak daleko, když máte hned v Kalifornii Stanford, Berkeley, Caltech a UCLA? Čtyři z nejlepších univerzit v celých Státech.“

„Yale je taky skvělá univerzita,“ opáčil Hunter.

„To já vím. Ale vy přece chápete, jak to myslím. Connecticut je z Kalifornie pekelný kus cesty. Hádám, že když tam žil tolik let, měl patrně v Los Angeles spoustu přátel a nějaký ten soukromý život. Proč ta náhlá změna? Pochází odtud jeho rodina – z Connecticutu?“

Hunter se na vteřinu zarazil a snažil se rozpomenout.

„Nevím, odkud pochází jeho rodina,“ řekl. „Nikdy o ní nemluvil.“

Taylorová zvolna sklouzla pohledem ke Kennedymu a pak zpátky k Hunterovi.

„Nepřipadá vám to trochu divné?“ zeptala se. „Vy dva jste spolu léta bydleli na jednom pokoji. Podle vás jste se stali nejlepšími kamarády. Vůbec nikdy vám nic nepověděl o své rodině?“

Hunter věčně pokrčil rameny.

„Ne, a vůbec mi to nepřipadá divné. Já ostatně taky nikdy nemluvil o své rodině ani s ním, ani s nikým jiným. Někteří lidé si potrpí na soukromí víc než jiní.“

„Takže jsi ho naposled viděl, když jsi přebíral diplom Ph.D.,“ ozval se Kennedy.

Hunter kývl. „Přiletěl na promoci, den se zdržel a druhý den ráno letěl zpátky. Od té doby už jsem o něm nikdy neslyšel.“

„Prostě odletěl zpátky do Connecticutu a zmizel?“ promluvila opět Taylorová. „Já myslela, že jste byli nejlepší kamarádi.“

„Možná jsem zmizel já,“ odvětil Hunter.

Taylorová na okamžik zaváhala.

„Proč? Pokusil se vás kontaktovat?“

„Pokud vím, ne,“ odpověděl Hunter. „Ale já se taky nesnažil udržet s ním kontakt.“ Odmlčel se a odvrátil pohled. „Po promoci jsem neudržoval kontakt s nikým.“

Soukromý tryskáč Hawker dosedl na přistávací dráhu Turner Field v Quantiku, stát Virginie, takřka přesně pět hodin poté, co vzlétl z Van Nuysova letiště v Los Angeles.

Po Hunterově rozhovoru s Kennedym a Taylorovou o tom, co si dokázal vybavit o svém někdejším nejlepším příteli, seděli všichni po celý zbytek dlouhého letu mlčky. Kennedy na dvě hodiny usnul, ale Hunter a Taylorová zůstali celou dobu vzhůru, oba pohroužení do vlastních myšlenek. Kdovíproč Taylorovou zanesla paměť nazpátek do dětství a k tomu, jak byla nucena naučit se ve velmi útlém věku postarat sama o sebe.

Na pohled zdravý otec jí nečekaně zemřel na infarkt, způsobený koronárním aneurysmatem, když jí bylo čtrnáct let. Taylorová nesla jeho smrt velmi těžce, stejně jako její mladá matka. Následující dva roky se proměnily v obrovský boj, emocionálně i finančně, protože maminka – jež byla patnáct let v domácnosti – zápolila s řadou příležitostných zaměstnání a s obtížnou situací čerstvé vdovy a následně i osamělého rodiče.

Matka Taylorové byla něžná žena s laskavou duší, ale také patřila k těm lidem, kteří prostě nevydrží být sami. V roli jejího přítele se vystřídala řada povalečů, někteří z nich ji týrali. Taylorová se právě chystala k maturitě, když maminka opět otěhotněla. Tehdejší matčin přítel prohlásil, že o takovou odpovědnost nestojí, že není připravený stát se otcem a založit rodinu a že nemá v úmyslu stát se ani otcem dcery někoho jiného – dívky, která mu byla naprosto ukradená. Když matka Taylorové odmítla nastoupit na potratovou kliniku, kam ji objednal, jednoduše ji nechal a následujícího dne odjel z města. Už o něm nikdy neslyšely.

Protože matka v pokročilém stupni těhotenství nebyla schopná pracovat, vzdala se Taylorová myšlenek na vysokou školu a začala pracovat na plný úvazek v místním nákupním centru. O měsíc později matka porodila chlapečka Adama – jenže Adam se naneštěstí narodil s abnormálním chromozomem osmnáct, což mělo za následek mírnou mentální retardaci, svalovou atrofii, kraniofaciální malformaci a obrovské problémy s koor-

dinací pohybu. Místo aby přinášel matce Taylorové radost, uvrhl ji Adam do nevladatelné spirály depresí. Neuměla se s ní vypořádat a nalézala útěchu v práscích na spaní, antidepresivech a alkoholu. V sedmnácti letech se Taylorová musela stát „dospělou dcerou“, „velkou sestrou“ a „mužem v domě“.

Státní podpora zdaleka nestačila, takže následující tři roky brala Taylorová kdekakou práci a starala se o bratříčka i o matku, ale navzdory veškeré zdravotní péči se Adamovo zdraví vytrvale zhoršovalo, až dva měsíce po svých třetích narozeninách zemřel. Matčina deprese se značně zhoršila, ale bez zdravotního pojištění bylo takřka nemožné najít odbornou pomoc.

Jedné deštivé noci se Taylorová vrátila z večerní směny, kterou odsloužila jako číšnice v restauraci v centru města, a našla na kuchyňském stole dopis od maminky:

Promiň, že jsem nebyla dobrou matkou tobě ani Adamovi, miláčku. Promiň mi všechny chyby. Jsi nejlepší dcera, jakou si matka může přát. Miluju tě z celého srdce. Jen doufám, že mi jednoho krásného dne odpustíš, že jsem byla tak slabá a tak hloupá a že jsem tě zatížila tolika břemeny. Prosím, buď šťastná, zlato. Zasloužíš si to.

Dopis naplnil Taylorovou omračujícím děsem. Hnala se do matčina pokoje... ale už bylo pozdě. Na mamčině nočním stolku ležely tři prázdné nádoby – lahvička od prášků na spaní, lahvička od antidepresiv a láhev od vodky. Ta noc pronásledovala Taylorovou ve zlých snech ještě i dnes.

Když přistáli, na ranveji už čekal černý teréňák GMC s tmavě tónovanými okny, zcela ve stylu FBI.

Hunter vystoupil z letadla a protáhl se v celé výši svých sto osmdesát centimetrů v ranním vánku. Bylo příjemné dýchat zase čistý vzduch a dostat se konečně z uzavřeného prostoru. Aťsi byla kabina pro pasažéry v tryskáči sebeluxusnější, po pěti hodinách už působila jako nebeské vězení.

Hunter se podíval na hodinky – slunce vyjde až za dvě hodiny, ale kupodivu byl noční vzduch ve Virginii v tuto roční dobu stejně vlhý jako v Los Angeles.

„Všichni potřebujeme trochu spánku.“ Kennedy opět odložil mobil. Všichni tři nastoupili do SUV. „A potom slušnou snídani. Ubytování máš připravené,“ oslovil Huntera. „Doufám, že ti nevadí bydlet na ubytovně pro rekruty akademie.“

Hunter nepatrně zavrtěl hlavou.

„Agentka Taylorová pro tebe přijde v deset hodin.“ Kennedy se podíval na hodinky. „Tím pádem máme všichni šest hodin času. Trochu se vyspěte.“

„Nešlo by to o trochu dřív?“ zeptal se Hunter. „Třeba hned? Už jsem tady. Nevidím důvod ještě to odkládat.“

Kennedy se zadíval Hunterovi přímo do očí. „Všichni si potřebujeme trochu odpočinout, Roberte. Máme za sebou dlouhý den a dlouhý let. Vím, že ti stačí hodně málo spánku, ale to neznamená, že se ti mozek neunaví jako všem ostatním. Potřebuju, abys byl ve formě, až si půjdeš promluvit se svým starým kamarádem.“

Hunter neříkal nic. Jenom pozoroval sloupy veřejného osvětlení, uhánějící podél projíždějícího SUV.

Zvláštní agentka Courtney Taylorová zaklepala na dveře Hunterova pokoje na ubytovně přesně v deset hodin dopoledne. Stihla pět hodin spánku, osprchovala se a teď na sobě měla praktický, ale elegantní černý kostým s tenkými proužky. Blond vlasy si stáhla dozadu do velice hladkého ohonu.

Hunter otevřel dveře, podíval se na hodinky a usmál se.

„Páni, hádám, že jste si načasovala příchod k naprosté dokonalosti.“

Hunter měl ještě mokré vlasy ze sprchy. Měl na sobě černé džíny, tmavomodré tričko pod obvyklou černou koženou bundou a černé boty.

Podařilo se mu přerušovaně proklímbat dohromady dvě a půl hodiny.

„Jste připravený, detektive Huntere?“ zeptala se Taylorová.

„To tedy jsem,“ prohlásil Hunter a zavřel za sebou dveře.

„Předpokládám, že snídane byla fajn?“ zeptala se, když mířili chodbou ke schodišti.

Přesně v devět hodin zaklepal na Hunterovy dveře kadet FBI, přinášející tác s vydatnou snídaní, tvořenou ovocem, cereáliemi, jogurtem, míchanými vajíčky, kávou, mlékem a toastem.

„Byla,“ usmál se Hunter tázavě. „Ale nevěděl jsem, že FBI má pokojovou službu.“

„Nemá, tohle byla výjimka. Za to můžete poděkovat řediteli Kennedymu.“

Hunter kývl. „To tedy udělám.“

Dole už čekalo další černé SUV, aby je odvezlo přes areál na druhou stranu. Hunter mlčky seděl na zadním sedadle, zatímco Taylorová zaujala místo vedle řidiče.

Akademie FBI se nalézala na víc než 220 hektarech v rámci základny námořní pěchoty šedesát kilometrů jižně od Washingtonu. Její nervové centrum tvořil navzájem propojený konglomerát budov, který se daleko víc podobal přerostlé obchodní firmě než státnímu výcvikovému zařízení. Rekruti v tmavomodrých teplákových soupravách s insigniemi

úřadu natištěnými na hrudi a s velkými zlatými písmeny FBI na zádech se pohybovali takřka všude. Mariňáci s vysoce výkonnými puškami stáli na všech křižovatkách a u vchodu do každé budovy. Zvuk rotorů helikoptér, protínajících vzduch, jako by nikdy neustával. Nebylo možné uniknout hmatatelnému pocitu posláni a utajení, jímž bylo celé zařízení přímo nasáklé.

Po jízdě, která jako by trvala celou věčnost, se SUV konečně ocitlo na druhém konci komplexu a zastavilo u silně strážné brány čehosi, co se dalo nazvat jediné areálem uvnitř areálu, zcela odděleným od hlavní sítě budov. Po bezpečnostní kontrole projelo SUV dovnitř a zaparkovalo před dvoupatrovou cihlovou budovou s tmavě zbarvenými okny z neprůstředného skla v průčelí.

Hunter a Taylorová vystoupili z vozu a prošli kolem ozbrojených mariňáků ke vchodu a dál do budovy. Uvnitř pokračovali přes dvoje bezpečnostní dveře, pak dlouhou chodbou a přes další dvoje bezpečnostní dveře do výtahu, který sestoupil o tři podlaží níž do Útvaru behaviorálních věd neboli ÚBV. Z výtahu vyšli do dlouhé, lesklé a dobře osvětlené chodby s parketovou podlahou a stěnami zdobenými několika portréty ve zlatých rámech.

K otevřeným dveřím zdviže přistoupil statný muž s kulatým obličejem a křivým nosem.

„Detektive Roberte Huntere,“ pronesl drsným hlasem, který zněl trochu nepřívětivě. „Já jsem agent Edwin Newman. Vítám vás v ÚBV.“

Hunter vystoupil z výtahu a potřásl Newmanovi rukou.

Newmanovi bylo něco přes padesát, měl prošedivělé vlasy sčesané dozadu a jasně zelené oči. Měl na sobě černý oblek s běloskvoucí košilí a červenou hedvábnou kravatou. V úsměvu blýskl zářivě bílými zuby.

„Říkal jsem si, že bychom si mohli v rychlosti popovídat v zasedačce, než vás odvedeme na návštěvu...“ Newman se odmlčel a pohlédl na Taylorovou, „...za vašim starým přítelem, pokud to chápu správně.“

Hunter jen přikývl a následoval Newmana a Taylorovou k protějšímu konci chodby.

Zasedací místnost byla velká a klimatizovaná na velmi příjemnou teplotu. Střed místnosti zaujímal dlouhý stůl z leštěného mahagonu. Na protější stěně svítil velmi velký monitor s podrobnou mapou Spojených států.

Newman zaujal místo v čele stolu a pokynul Hunterovi, aby usedl vedle něj.

„Vím, že jste byl kompletně obeznámen s delikátní situací, kterou tu máme,“ začal Newman, jakmile se Hunter posadil.

Hunter souhlasil gestem hlavy.

Newman otevřel složku, kterou měl na stole před sebou. „Podle toho, co jste sdělil řediteli Kennedymu a agentce Taylorové, je skutečné jméno muže, kterého máme ve vazbě, Lucien Folter, a ne Liam Shaw, jak měl uvedeno v řidičském průkazu.“

„Pod tím jménem jsem ho znal,“ potvrdil Hunter.

Newman kývl na znamení, že chápe. „Takže myslíte, že Lucien Folter mohlo být taky vymyšlené jméno?“

„To jsem neřekl,“ odvětil Hunter klidně.

Newman čekal.

„Nevidím důvod, proč by už na vysoké používal falešné jméno,“ pokusil se to objasnit Hunter. „Taky si určitě pamatujete, že je tu řeč o Stanfordově univerzitě a o člověku, kterému bylo tenkrát teprve devatenáct.“

Newman se na Huntera maličko zamračil, nebylo mu docela jasné, kudy se detektivovy myšlenky ubírají.

Hunter to pochopil a vysvětloval: „To znamená, že ten devatenáctiletý kluk by musel odborně zfalšovat několik vysvědčení, aby ho přijali na velice prestižní univerzitu, a to v době, kdy osobní počítače ještě neexistovaly.“ Potřásl hlavou. „To by nebylo snadné.“

„Snadné ne,“ souhlasil Newman. „Ale bylo to proveditelné.“

Hunter neřikal nic.

„Jediný důvod, proč se ptám, je skrytý význam jeho jména,“ řekl Newman.

„Skrytý význam?“ pohlédl Hunter zvědavě na agenta.

Newman kývl. „Věděl jste, že slovo Folter znamená v němčině *mučení*?“

Hunter souhlasil gestem hlavy. „Ano, Lucien mi to pověděl.“

Newman na něj nepřestával upřeně hledět.

Nezdálo se, že by to na Huntera udělalo valný dojem. „To jste myslel tím skrytým významem?“ Pohlédl na Taylorovou, pak znovu na Newmana. „Věděl jste taky, že jméno Lucien pochází z francouzštiny a znamená ‚světlo, osvětlení‘? Taky je to vesnice v Polsku a jméno jednoho křesťanského svěťce. Většina jmen má nějakou historii, zvláštní agente Newmana. Moje příjmení znamená ‚ten, kdo loví‘; nicméně můj otec nikdy nebyl lovec v žádné formě ani podobě. Velmi mnoho amerických příjmení bude shodou okolností v cizím jazyce něco znamenat. To ještě nemusí představovat skrytý význam.“

Newman neodpověděl.

Hunter okamžik počkal a pak sklouzl pohledem ke složce na stole.

Newman pochopil náznak a začal číst. „Tak jo. Lucien Folter, narozen 25. října 1966 v Monte Vista, stát Colorado. Rodiče – Charles Folter a Mary-Ann Folterová, oba zemřeli. Roku 1985 maturoval na střední škole v Monte Vista s velmi dobrými výsledky. V trestním rejstříku mladistvých nemá vůbec nic. Nikdy se nedostal do maléru s policií. Po maturitě byl brzy přijat na Stanfordovu univerzitu.“ Newman se odmlčel a vzhlédl k Hunterovi. „Nejspíš víte o všem, co se dělo během následujících několika let.“

Hunter zůstal zticha.

„Poté, co vystudoval na Stanfordu psychologii,“ pokračoval Newman, „přihlásil se Lucien Folter na Yaleovu univerzitu v Connecticutu k doktorandskému studiu soudní psychologie. Byl přijat, tři roky studoval a pak jednoduše zmizel. Doktorandské studium nikdy nedokončil.“

Hunter nespouštěl z Newmana oči. Nevěděl, že jeho starý přítel doktorát nedokončil.

„A když říkám zmizel,“ dodal Newman, „tak tím myslím *zmizel*. Po třetím roce studia na Yale stopa po Lucienu Folterovi mizí. Žádné záznamy o zaměstnání, žádný pas, žádné kreditní karty, žádná zaznamenaná adresa, žádné účty... vůbec nic. Jako by Lucien Folter přestal existovat.“ Newman zavřel složku. „Nic víc na něj nemáme.“

„Možná se tehdy rozhodl převzít novou identitu,“ prohodila Taylorová. Seděla u stolu naproti Hunterovi. „Možná ho přestalo bavit být Lucienem Folterem a stal se někým jiným. Třeba Liamem Shawem, nebo možná někým úplně jiným, o kom nic nevíme.“

V místnosti panovalo příštích několik vteřin ticho, které znovu přerušil Newman.

„Pravda je, že ať je ten chlap ve skutečnosti kdokoli, je to záhada z masa a kostí. Člověk, který možná celý život všem lhal.“

Hunter tu myšlenku chvilku zvažoval.

„Chtěl jsem, aby vám to bylo známo, než s ním půjdete promluvit,“ dodal Newman, „protože vím, že situace bývá trochu pohnutá, když máte co činit s lidmi ze své minulosti. Nesnažím se vám říkat, co máte dělat. Četl jsem váš služební spis a četl jsem vaši tezi o ‚Pokročilé psychologické studii trestné činnosti‘. V ÚBV ji četli všichni, je to povinná četba, a tak vím, že se vyznáte v tom, co děláte, víc než většina ostatních. Ale

pořád ještě jste jen člověk a jako takový máte nějaké emoce. Bez ohledu na to, jak je jedinec informovaný, emoce mohou zastřít a taky často zastírají i ten nejlepší úsudek a názory. Nezapomeňte na to, až tam půjdete.“

Hunter zůstal zticha.

Newman pak vysvětlil Hunterovi, jak neobvykle a záhadně se Lucien Folter jevil od chvíle, kdy dorazil do Quantika – extrémní mlčenlivost, na vteřinu přesný vnitřní smysl pro čas, dlouhé hodiny tělocviku, zírání do zdi, mimořádná duševní síla a tak dále.

Podle toho, co o svém starém příteli věděl, Huntera nijak nepřekvapovalo, že Lucien dokáže být takhle vnitřně soustředěný.

„Čeká,“ uzavíral Newman. „Nejspíš bychom měli jít.“

Newman a Taylorová vedli Huntera ze zasedací místnosti zpátky chodbou do výtahu, který sjel o další dvě patra níž, do pátého podzemního podlaží. Tady se to prostorám Útvaru behaviorálních věd vůbec nepodobalo. Nebyla tu žádná naleštěná chodba, ani nábl osvětlovací tělesa na stěnách, ani celkově příjemná atmosféra.

Z výtahu se šlo do malého předpokoje s betonovou podlahou. Napravo, za velkým oknem z bezpečnostního skla uviděl Hunter kontrolní místnost s nástěnnými monitory a strážným, sedícím u velkého ovládacího pultu.

„Vítejte v zadržovacích celách ÚBV,“ pronesla Taylorová.

„Proč ho máte tady?“ zeptal se Hunter.

„Vlastně ze dvou důvodů,“ opáčila Taylorová. „Za prvé, jak už bylo zmíněno, oddělení šerifa ve Wheatlandu nemělo zdání, jak se vypořádat s takhle obrovským případem, a za druhé, protože všechno ukazuje na to, že jde o případ dvojnásobné vraždy s přesahem hranic států. Takže dokud nebudeme schopni určit, kde by měl být váš starý kamarád správně ve vazbě, necháme si ho tady.“

„Taky protože potenciální psychopatie vašeho přítele spustila v behaviorálním útvaru pár varovných signálů,“ dodal Newman. „Zvlášť ta jeho neuvěřitelná duševní síla a to, jak dokáže odolávat tlaku. Nikdo z útvaru ještě nikdy na někoho takového nenarazil. Jestli je skutečně vrah, soudě podle stop brutality na těch nalezených hlavách dvou obětí, pak jsme možná zakopli o Pandořinu skříňku.“

Taylorová dala znamení strážnému v kontrolní místnosti a ten bzučákem otevřel dveře přímo naproti nim. Mariňák stojící u dveří udělal krok stranou, aby mohli projít.

Dveře vedly do dlouhé chodby se stěnami ze škvárobetonových kvádrů. Ve vzduchu se vznášel zřetelný zápach dezinfekce, cosi, co šimralo v nose podobně jako v nemocnici, ale ne tak silně. Chodba končila druhými těžkými železnými dveřmi – odolnými proti všem útokům. Když se u nich ocitli, vzhledli Taylorová a Newman k bezpečnostní

kameře na stropě nade dveřmi. Vteřinu poté se dveře se zabzučením otevřely. Prokličkovali dalšími dvěma kratšími koridory a ještě dvojími nedobytnými dveřmi, až se ocitli ve výslechové místnosti v polovině další nenápadné chodby.

Tato nová místnost byla všeho všudy jen krychlová krabice pět krát pět metrů, se světle šedými škvárobetonovými stěnami a bílým linoleem na podlaze. Uprostřed místnosti stál čtvercový kovový stůl s dvěma kovovými židlemi naproti sobě. Stůl byl napevno přišroubovaný k podlaze. Hned vedle židlí byly k podlaze přišroubované také velmi silné železné kruhy. Na stropě přímo nad stolem visely dvě zářivky v drátěných klecích, zaplavující místnost ostrým světlem. Hunter si všiml také čtyř kamer vnitřního televizního okruhu, v každém rohu stropu visela jedna. U jedné stěny stál chladicí s vodou a severní stěnu tvořilo hodně velké polopropustné zrcadlo.

„Posaďte se,“ vyzvala Huntera Taylorová. „Udělejte si pohodlí. Už sem vedou vašeho přítele.“ Pokynula hlavou. „My budeme vedle, ale uvidíme a uslyšíme všechno, co se v téhle místnosti bude dít.“

Bez dalšího vyšli Taylorová a Newman z výslechové místnosti, nechali za sebou těžké kovové dveře zapadnout a Hunter zůstal sám v klaustrofobické krychlové krabici. Dveře neměly zevnitř kliku.

Hunter se zhluboka nadechl a opřel se o kovový stůl naproti zdi. Byl už ve výslechových místnostech nesčetněkrát. Mnohdy tváří v tvář lidem, z nichž se vyklubali velice zuřiví, suroví a sadističtí vrazi. Někteří i sérioví. Ale od svých prvních výslechů nikdy nepocítil tak dusivé mravenčení úzkosti, jaké mu teď začínalo svírat hrdlo. A ten pocit se mu nezamlouval. Ani za mák.

Pak zazněl bzučák a dveře se znovu otevřely.

Huntera samotného překvapilo, jak se mu zatajil dech, když se dveře začaly otevírat.

Jako první jimi prošel vysoký a dobře stavěný mariňák, třímající brokovnici pro boj zblízka. Udělal dva kroky do místnosti, zastavil se, pak ukročil doleva a uvolnil tak cestu.

Hunter se napjal, vstal a napřímil se.

Druhý člověk, jenž vstoupil do místnosti, byl asi o dva až tři centimetry vyšší než Hunter. Měl hnědé, nakrátko ostříhané vlasy. Plnovous právě začínal působit neupraveně a huňatě. Měl na sobě standardní oranžovou vězeňskou kombinézu. Na rukou měl želízka, spojená kovovou tyčí ne delší než třicet centimetrů. Řetěz připevněný k železné tyči se mu ovíjel kolem pasu a pak pokračoval k nohám, kde byl napojený na tlustá a těžká pouta kolem kotníků, omezující ho v pohybu, takže musel při chůzi cupit jako japonská gejša.

Hlavu měl sklopenou, bradou se téměř dotýkal hrudi. Oči upíral do země. Hunter mu neviděl dost dobře do obličeje, ale stejně starého přítele poznával.

Hned za vězněm následoval druhý mariňák, ozbrojený stejně jako první.

Hunter udělal krok doprava, ale zůstal zticha.

Oba strážní odvedli vězně ke kovovému stolu a k jedné židli. Posadili ho a druhý mariňák hbitě připevnil řetěz od věžňových kotníků k železnému kruhu v podlaze. Vězeň vůbec nezvedl hlavu, během celé procedury klopil oči. Jakmile bylo všechno hotovo, oba strážní vyšli z místnosti beze slova, nevěnovali Hunterovi ani pohled. Dveře se za nimi zavřely s hlasitým bouchnutím.

Vteřiny napjatého ticha, jež následovaly, jako by trvaly celou věčnost, až vězeň konečně zvedl hlavu.

Hunter stál za stolem proti němu, nehybný... jako uhranutý. Sřetli se pohledem a okamžik na sebe oba jenom zírali. Pak se věžňovy rty roztáhly slabým, nervózním úsměvem.

„Ahoj, Roberte,“ pronesl nakonec hlasem plným pohnutí.

Od té doby, co ho Hunter viděl naposled, Lucien trochu přibral, ale oči-vidně se jednalo o samou svalovou hmotu. V obličejí byl starší, avšak hubenější. Pořád měl stejnou nezaměnitelně zdravou barvu pleti jako tehdy před lety, jenomže výraz tmavohnědých očí se změnil. Nyní jako by se v nich zračila pronikavost, jež se často spojuje s vnitřní velikostí; hleděly na všechno s nesmírným soustředěním a cílevědomostí. Hunter neměl pochyb o tom, že s těmi vysedlými lícními kostmi, plnými, výraznými rty a hranatou bradou se pořád ještě líbí ženám. Třicentimetrová diagonální jizva na levé lici těsně pod okem mu dodávala drsného, „záporáckého“ vzezření, o němž si byl Hunter jistý, že bude připadat mnoha lidem okouzující.

„Luciene,“ pronesl Hunter, jako by nevěřil vlastním očím.

Upřeně na sebe hleděli ještě několik vteřin.

„Už je to hodně dlouho,“ sklopil Lucien zrak ke svým spoutaným rukám. „Kdybych mohl, objal bych tě. Chyběls mi, Roberte.“

Hunter zůstal zticha jednoduše proto, že vlastně nevěděl, co říci. Vždycky doufal, že jednoho krásného dne starého kamaráda z vysoké zase uvidí, ale nikdy si nepředstavoval, že by k tomu došlo v situaci, v níž se momentálně ocitli.

„Vypadáš dobře, kamaráde,“ usmál se Lucien nanovo a pohledem přitom Huntera analyzoval. „Vidím, žeš nikdy nepřestal posilovat. Vypadáš...“ Odmlčel se, hledal správná slova. „...štíhlý boxer, připravený na mistrovský zápas, a skoro jako bys nezestárl. Život je k tobě zřejmě hodný.“

Hunter konečně potřásl hlavou, jen nepatrně, jako by se probíral z transu.

„Luciene, co se to sakra děje?“ Hlas měl klidný a zvládnutý, ale v očích se mu stále zračilo překvapení.

Lucien se zhluboka nadechl a Hunter viděl, jak se mu celé tělo nervózně napjalo.

„Nevím, Roberte,“ odpověděl. Hlas mu zněl o trochu slaběji.

„Nevíš?“

Lucienovy oči se vrátily ke spoutaným rukám. Poposedl, hledal pohodlnější pozici, jasné znamení toho, že zápolí s vlastními myšlenkami.

„Pověz mi,“ uhnul očima. „Ozvala se ti někdy Susan?“ Okamžik vypadal, jako by ho vlastní otázka překvapila.

Hunter svraštil čelo. „Cože?“